

være baade hensigtsmæssigt og rigtigt at yde dem den nævnte Erstatning i Form af en Nedsættelse i deres Afgifter. Da fremdeles det omhandlede Retsbrud bl. a. har haft den direkte Følge, at de direkte Kommuneskatter ere blevne forøgede, have Arvefæsterne herefter Krav paa en til denne Forøgelse svarende Nedsættelse i Afgifterne.

Hertil skal nu først bemærkes, at Kravet paa en Nedsættelse i Afgifterne dog kun for en flygtig Betragtning lader sig begrunde paa den anførte Maade. — Saafremt det virkelig er rigtigt, at Inddragelsen af de nævnte Deputater have bevirket en Forøgelse af Kommuneskatterne, rammer denne Forøgelse jo ikke alene Arvefæsterne, men ogsaa samtlige Selvejere paa Distrikterne. Disse sidste burde da have Krav paa en tilsvarende Imødekommen som Arvefæsterne og heraf fremgaar da tilstrækkelig klart, at en Nedsættelse alene i Arvefæsternes Afgifter ikke vilde ramme det centrale i Spørgsmaalets Afgørelse. Denne Lempelse vilde paa denne Maade komme en for snæver Kreds af Personer tilgode og vilde derfor ogsaa, om den var udregnet efter et ligefremt Forhold til den samlede Byrde, som gennem Skatteforøgelsen var paaført Kommunens Skatteydere, udgøre et for højt Beløb. Skulde der overhovedet finde en Udligning Sted af den nævnte Byrde, maatte der saaledes udbetales samtlige Skatteydere den samme Godtgørelse, det være sig nu en Gang for alle eller i et aarligt Tilskud. Ganske bortset fra det nys bemærkede maa det imidlertid fremhæves, at det er ganske urigtigt, naar Arvefæsterne paa Grund af de ovennævnte „bristende Forudsætninger“ paastaas at have et Retskrav paa Erstatning. Det er uomtvisteligt, at Arvefæsternes Rettigheder og Forpligtelser ene og alene kunne bestemmes ved Indholdet af Arvefæsteskederne. Men disse give intet som helst Tilsagn om de nævnte Bidrag og Deputater. Det er derfor ganske uberettiget at paastaa, at Bidragene i den Forstand ere at betragte som Modpræstationer til Arvefæsternes Ydelser, at en eventuel Misligholdelse med Hensyn til de førstnævnte efter kontraktmæssige Regler eo ipso maatte medføre en Nedsættelse i tilsvarende Omfang af sidstnævnte Forpligtelser. Det er ikke her Tiden eller Stedet at inklade sig paa en vidtløftig Undersøgelse af, om det har været berettiget at inddrage nævnte Bidrag og Deputater, eller i hvilket Omfang dette maatte være sket, — netop fordi der ikke bestaar nogen som helst retlig Forbindelse mellem disse Ydelser og Arvefæsternes.

— Men idet det saaledes fastslaas, at Inddragelsen ikke kan begrunde noget Krav paa Nedsættelse af de Bidragene og Deputaterne uvedkommende Arvefæsteafgifter, skal Kommissionen dog sluttelig henstille til Regeringens og Lovgivningsmagtens Overvejelse, om der ikke maatte være Anledning til ad anden Vej at lade anstille Undersøgelser angaaende de inddragne Deputater m. v., for at der da, hvis det maatte vise sig, at Ophævelsen af Deputaterne uberettiget har fundet Sted uden Erstatning, kan ydes Kommunerne og derigennem Arvefæsterne en passende Godtgørelse.

Sluttelig bemærkes, at det Spørgsmaal har været rejst under Kommissionsbehandlingen, hvorvidt Afløsningen af de forannævnte Udgifter — i Penge eller Korn efter Kapitelstakst — nødvendigt eller naturligt burde medføre en Afløsning af de forskellige „Brændselsdeputater“, som fra gammel Tid ere leverede og endnu leveres af Domænernes Skove til Arvefæsterne paa Hørsholms- og Københavns Distrikter. — Afgørende for Besvarelsen af dette Spørgsmaal bør det formentlig være, om Ydelsen af disse Deputater kan siges at være et enkelt Led af de ved selve Arvefæsteforholdet stiftede Rettigheder og Forpligtelser, idet Deputaterne i bekræftende Fald formentlig ville være at afløse i Forbindelse med Arvefæstets øvrige Ydelser, saaledes at dette Forhold herefter er fuldstændig ophævet.

Et Eftersyn af de paagældende Skødeformularer viser da, at Retten til Deputaterne findes omtalt i Arvefæsteskederne. I Skøderne paa Hørsholm-Distrikt har